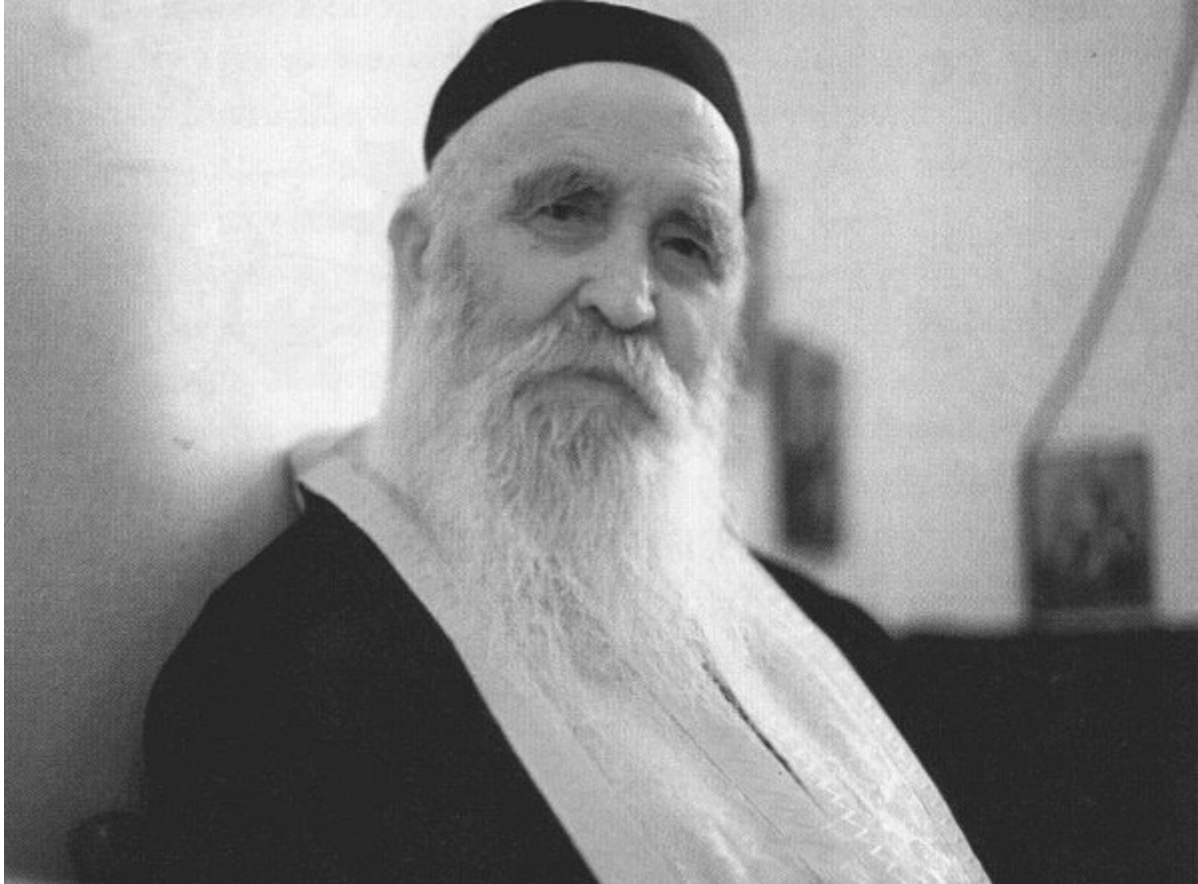

Θαυμαστά γεγονότα από τη ζωή του γ. Φιλοθέου Ζερβάκου

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στυλιανός Κεμεντζετζίδης, Θεολόγος – Εκδότης/pemptousia.gr

Όταν ο π. Φιλόθεος ήταν δάσκαλος στο Φοινίκι της Λακωνίας είχε διάθεση να αναλάβει κτίσιμο ναού. Ο Γέροντάς του όμως δεν του έδιδε ευλογία.

Μία νύκτα βλέπει στο όνειρό του την αγία Θεοκτίστη της Λέσβου να του λέγει: «Εγώ είμαι η αγία Θεοκτίστη, αυτοί δε, εκ δεξιών είναι ο όσιος Συμεών ο εν Πάρω ασκήσας, και εξ αριστερών ο όσιος Συμεών ο Μεταφραστής ο συγγραφεύς του βίου μου. Εμείς εις αυτόν τον τόπο εκοπιάσαμε διά την αγάπην του Χριστού και ουδείς ευρέθη να μας κτίση εκκλησία. Την εκκλησία που σκέπτεσαι να κτίσης εις την πατρίδα σου να την κτίσης εδώ εις την Πάρον εις το όνομά μας και θα έχης περισσότερον μισθόν», και έγινεν άφαντος.

Την 11η Αυγούστου του 1919 έγιναν τα εγκαίνια του ανεγερθέντος Ναού των Αγίων απέναντι της Ι.Μ. Λογγοβάρδας.

Στις 8 Μαΐου του 1908 ο πατήρ Φιλόθεος αναχώρησε από την Ιερά Μονή Λογγοβάρδας Πάρου για προσκύνημα στο Άγιον Όρος. Στην Θεσσαλονίκη τον συνέλαβαν ως κατάσκοπο και διασώθηκε από θαυμαστή θεϊκή επέμβαση και παρέμβαση του Πασά.

Επειδή, γράφει ο π. Φιλόθεος, δεν εγνώριζα πως και για ποια αιτία ο Πασάς έδειξε τόσο ενδιαφέρον, ερευνούσα να μάθω. Το έμαθα μετά δύο περίπου χρόνια από το Νικόλαο Μητρόπουλο, δικηγόρο, με τον οποίον είμασταν μαζί φυλασσόμενοι στο ξενοδοχείο στην Θεσ/νίκη. Μου είπε πως μετά δύο ημέρες με πλησίασε ο υπασπιστής του Πασά της Θεσ/νίκης, γνωστός μου, με τον οποίον είμασταν μέλη στην ελληνοτουρκική επιτροπή που σχηματίστηκε μετά τον ατυχή πόλεμο του 1897 προς συμφωνία και καθορισμό των συνόρων Ελλάδος και Τουρκίας.

Ο υπασπιστής με είδε στο καφενείο, με εγνώρισε και με ερώτησε πως βρέθηκα στην Θεσ/νίκη...Κατόπιν με επήγε και στον Πασά...

Ο Πασάς πρόσθεσε· «Ήτο και ένας άλλος νέος μαζί του, διά τον οποίον ένα πρωί, ενώ κοιμόμουν ήσυχα, μπήκε μέσα στο δωμάτιό μου ο Άγιος Δημήτριος ντυμένος στολή στρατηλάτου, φέρων μαζί και τα άρματά του, και μου λέγει προστακτικώς και με βλέμμα αυστηρόν: Εγέρθητι πάραυτα, ενδύθητι, υπόδεσε τα υποδήματά σου και πήγαινε στην δείνα οδό της πόλεως να ελευθερώσης κάποιον νέον δικασθέντα αδίκως και απαγόμενον εις θάνατο από τον ιδιαίτερο γραμματέα σου. Αφού δε τον ελευθερώσης και τον λυτρώσης του θανάτου, να τον στείλεις στο λιμάνι της Θεσ/νίκης στο ατμόπλοιο “Μυκάλη” που ετοιμάζεται προς αναχώρηση, και σπεύσας τον ελύτρωσα από τον κίνδυνο και τον απέστειλα στην Ελλάδα».

Και τότε εγνώρισα ότι ο σωτήρας μου από την καταδίκη του θανάτου μου ήταν ο Μεγαλομάρτυς Δημήτριος ο Μυροβλήτης.

Στις 8 Μαΐου 1910, γράφει ο π. Φιλόθεος, με την ευλογία του πνευματικού μου πατρός ανεχώρησα για προσκύνημα στο Άγιον Όρος. Όταν το πλοίο έφθασε στο λιμάνι της Θεσ/νίκης, έκρινα καλόν να εξέλθω για να προσκυνήσω τον τάφο του Αγίου Δημητρίου, του προστάτου μου και μετά Θεόν φύλακος και σωτήρος μου.

Εξελθών του πλοίου, πάλιν οι Τούρκοι με εξέλαβαν ως κατάσκοπον και με είχαν υπό επιτήρηση αρκετές ημέρες. Όταν όμως απεφάσισα να φύγω και επέρασα από το Τελωνείο με συνέλαβαν με πέρασαν από τρεις σειρές συρματοπλέγματα και με έκλεισαν εκεί. Ευρήκα δε εκεί κεκλεισμένον νέον τον οποίον ερώτησα· Για ποιό λόγο μας έκλεισαν; Μου λέγει· Για να μας φονεύσουν. Και εγώ είπα: Τί κακό κάναμε; Άφησε, μου είπε, μην εξετάζης το γιατί.

Μετά από λίγα λεπτά κατέπλευσε στο λιμάνι της Θεσ/νίκης ατμόπλοιο από την

Ρουμανία με φορτίο πετρέλαιο και αρκετούς επιβάτες.

Μόλις έφθασε, τις οίδε πως και από ποια αίτια, άναψε κάποιο δοχείο του πετρελαίου και ακαριαίως μετεδόθηκε σε όλο το φορτίο και σε μια στιγμή ακούγονταν κρότοι ισχυροί και φλόγες ουρανομήκεις αναπετάσσονταν, και η Θεσσαλονίκη έγινε ανάστατος... Έφυγαν δε και όλοι οι φύλακες από το Τελωνείο. Την στιγμή εκείνη ο νέος εκείνος έβγαλε ψαλίδι από την τσέπη του έκοψε τα σύρματα και παίρνοντάς με από το χέρι με έβγαλε έξω από την φυλακή. Κατόπιν πλήρωσε ένα Εβραίο λεμβούχο και του είπε να μας πάει στο ελληνικό πλοίο που βρισκόταν στο λιμάνι.

Ανεβήκαμε στο ελληνικό πλοίο και εγώ φρόντισα να τακτοποιήσω τα πράγματά μου· αφού τα τακτοποίησα στράφηκα για να βρω τον νέον εκείνον, τον Σωτήρα μου, να τον ευχαριστήσω και ερωτήσω ποιος και από που ήταν. Αλλά δεν τον βρήκα. Ερωτήσας σχεδόν όλους τους επιβάτες και τους ανθρώπους του πλοίου, αντελήφθηκα ότι κανείς δεν τον είδε αυτόν, ούτε μπήκε στο πλοίο ούτε βγήκε.

Ποιος ήταν και τι έγινε ο Θεός ξεύρει. Εγώ μόνον αυτό γνωρίζω, ότι μετά πάροδο αρκετών ετών, όταν ελευθερώθηκε η Θεσ/νίκη και επήγα και ελειτούργησα και εκήρυξα τον λόγο του Θεού στον Ναό του Αγίου Δημητρίου και είδα την εικόνα του Αγίου, ανεμνήσθηκα ότι ο νέος εκείνος, που με ελευθέρωσε από την φυλακή και με ωδήγησε στο ατμόπλοιο, είχε μεγάλη ομοιότητα με την εικόνα του Αγίου Δημητρίου.

Εις ανάμνηση του μεγίστου θαύματος

(Απόσπασμα επιστολής του Γέροντος Φιλοθέου προς την Κοινότητα της ιδιαίτερης του πατρίδος Πάκια, διά να μετονομασθή Άγιος Δημήτριος).

...Για να είναι του λοιπού ο Άγιος Δημήτριος πολιούχος της κωμοπόλεως, προστάτης, βοηθός, φρουρός και φύλαξ, και εις ανάμνησιν του μεγίστου θαύματος όπερ ο άγιος εποίησε εις εμέ τον ελάχιστο και αμαρτωλό δύο φορές καταδικασθέντα εις θάνατο υπό των αθέων Αγαρηνών και δις διασωθέντα. Την πρώτη φορά απαγόμενον εις τον τόπο της θανατικής εκτελέσεως έστειλε ο Άγιος τον πασά Θεσσαλονίκης και με ελευθέρωσε, με έσωσε εκ του θανάτου· την δε δευτέρα ο ίδιος με εξήγαγε της φυλακής, με έβαλε εις λέμβο και με συνώδευσε άχρι του έξω του λιμένος ναυλοχούντος Ελληνικού Ατμοπλοίου....

Αξιοπερίεργο και χαριέστατο γεγονός

Στην Ιερά Μονή της Λαύρας του Αγίου Σάββα παραμείναμε δύο ημέρες· τη δε Κυριακή των Μυροφόρων 28ης Απριλίου (1924) επετέλεσα στο Καθολικό της

Μονής την θεία λειτουργία, μετά μαζί με όλους τους πατέρες επήγαμε διά τον συνήθη καφέ.

Ενώ δε εκαθήμεθα έξω ενός δωματίου και επίναμε τον καφέ, συνέβη το εξής αξιοπερίεργο και χαριέστατο. Επειδή είχα πληροφορηθή, ότι ωρισμένα ιδιαίτερα πτηνά έχουν εξοικειωθή πολύ με τους μοναχούς και παίρνουν από τα χέρια τους ψωμί και λοιπά, ήμουν περίεργος να τα έβλεπα και εγώ. Γι' αυτό είχα πη εις κάποιους από τους προεστώτες της Μονής και εις άλλους αδελφούς να μου δείξουν τα πτηνά εκείνα. Κατά τις δύο όμως ημέρες, που έμεινα εις την Μονή, την Παρασκευή και το Σάββατο, δεν εφάνηκαν. Την στιγμήν όμως εκείνη, που ετοιμάσθηκα να πιω τον προσφερθέντα με καφέ, 7-8 πτηνά ήρθαν ξαφνικά και εκάθισαν άλλα στους ώμους μου και άλλα στα χέρια μου και άλλα κοντά μου σε κύκλο, άρχισαν να φωνάζουν και να κελαηδούν. Εγώ προς στιγμή εταράχθηκα για το αιφνίδιο αλλά αμέσως συνήλθα· οι δε πατέρες θαυμάζοντες και εκείνοι (διότι ήλθαν όλα προς εμέ) και μειδιώντες, μου λένουν «Τα πτηνά που επιθυμούσες να δής, ήλθαν».

Εγώ δε πεπλησμένος από θάμβος και χαρά, κρατώντας τεμάχιο ψωμιού στα χέρια για τον καφέ το πρόσφερα με τα χέρια μου στα πτηνά. Κατόπιν οι πατέρες μου έφεραν και σύκα, τα οποία έκαμα σε μικρά ταμάχια και τα πρόσφερα. Εκείνα δε τα ευλογημένα τα έλαβαν από την παλάμη και τα χέρια μου, και αφού τα κατεβρόχθισαν όλα, με φωνές ευχαριστήριες, γλυκύτατα κελαηδήματα επέταξαν στον αέρα και ανεχώρησαν.